

Svein Bjørnerem
Kulturansvarlig
Telefon: 71 25 01 32
Mobil: 995 49 890
Telefaks: 71 25 00 14
svein.bjornerem@r-b.no

Søstrene Obama slo Nick Jonas

Søstrene **Sasha** og **Malia Obama** har nervene fullstendig under kontroll. Da de møtte idolet Nick Jonas fra guttebandet The Jonas Brothers under innspillingen av «The Ellen DeGeneres Show» spilte de pingpong – og slo ham lett. – Det var litt anspent i rommet med 25 sikkerhetsagenter rundt oss, sier broren Joe Jonas til Nicks forsvar i et intervju med magasinet People. (NTB)

Når barn møter det

Premiere torsdag om 12-åringene og livets store spørsmål

Teatret Vårt har brukt skoleelever som ekspertpanel for å skape troverdige barn i «Det regner aske» – om det ondes problem sett fra barns ståsted.

MARIT HEIENE
marit.heiene@r-b.no

MOLDE: De har det ikke så enkelt, 12-åringene Liv og Solveig og 13-åringen Nandor i Bjørnar Teigens nye drama. «Det regner aske», som er Teigens fjerde skuespill for Teatret Vårt, handler om tre unger som har hvert sitt å stri med.

Stykket tar blant annet opp det som gjennom århundrende er blitt kalt Det ondes problem: Hvordan kan Gud være god og allmektig, når det skjer så mye vondt i verden?

– Nettopp 12-13-åringene kan ta tak i slike store spørsmål: Hvorfor er det noen som opplever lidelse, og ikke andre? Hvor er Gud? Hvorfor er noen mødre syke på sinnet, og andre ikke? Hvorfor havner noen i bilulykker? Hvorfor er det noen som plager dyr?, sier teatersjef Carl Morten Amundsen, regissør på «Det regner aske».

– Barna krever svar, fra verden, mamma, skolen, eller seg selv, sier han.

– Når puberteten kommer like etterpå, kommer det seksuelle inn i sterkere grad, og de blir opptatt av andre ting. Men 12-åringene kan gjerne befinne seg i en ekstrem eksistensiell situasjon.

Gud, skyld og tilgivelse. Gud er i det hele tatt sentral i stykket, for Liv, Solveig og Nandor stiller slike spørsmål i forhold til tøffe ting hver av dem opplever.

I «Det regner aske» er Solveig fra

en lavkirkelig familie som går mye på Sion. To av skuespillerne var for øvrig på Sion i Molde på søndag, som del av researchen på stykket.

Liv, på sin side, er fra et ateistisk hjem.

– Men begge bærer på tvilen, og håndterer den på hver sin måte, sier Amundsen.

I stykket nages alle ungen av skyldfølelse for noe. Dermed er det også behov for tilgivelse.

– Liv, som i stykket har en sterkt skadet mor, må gå videre i livet. Alle er vi nødt til å gå videre, selv om fordelene ting skjer, sier Amundsen.

Troverdige barn. – Hvordan jobber dere for å gjøre 12- og 13-åringene troverdige?

– Vi er mindre kontrollerte i kroppen enn vi er som voksne, sier Hilde Marie Farstad Bergersen, Solveig i stykket.

Valborg Frøysnes, som spiller Liv, forteller at de har besøkt en skoleklasse på Kvam for å bruke dem som ekspertpanel:

– Vi spurte dem om masse rart, og studerte dem nøye. Så kom de til teatret og så på en gjennomgang. Men de svarte ikke så mye da vi spurte hva de syntes, sier Frøysnes.

– Det vi er redd for, er å overdrive det barnslige, så ungene syns at vi er teite voksne som prøver å være dem, sier hun.

Må fjerne sensuren. Carl Morten Amundsen har klare tanker om det å spille barn:

– Vi må ta utgangspunkt i at vi er voksne, og første og fremst jobbe med å fjerne trekk ved vår voksne adferd. For eksempel en slags sømmelighet. Barna er mer direkte, så vi må dyrke spontaniteten i spillet, og en form for naivitet, sier han.

– Med naivitet mener jeg at ikke alt som uttrykkes går gjennom en sensur først, som med oss voksne. Barna følger impulsene. Når de føler sinne, viser de det med en gang,

– **Teit.** – Det vi er redd for, er å overdrive det barnslige i spillet, så ungene syns vi er teite voksne Liv i «Det regner aske». Ellers f.v. Carl Morten Amundsen, Hilde Marie Farstad Bergersen som spiller

for så raskt å kunne slå om til vennlighet og nærhet. For skuespillerne er det herlige roller å gjøre, med slike brå skift.

Barneklisjeene. Amundsen legger til at det er viktig å unngå barneklisjeene.

– Foreksempel på pressestemmen

litt, lespe, gjøre seg koselig og søt, dingle med beina og le. Revybarn, kaller jeg det. Virkelige barn kan godt være eller gjøre dette, men de

På bussholdeplassen

Det er bussholdeplassen som er møtested for viktige samtaler i «Det regner aske».

Venninnene Liv og Solveig har mye å prate om når de møtes på holdeplassen. Begge opplever tøffe ting i livet sitt, som kan være vanskelig å snakke om. Mamma'n til Liv har vært i bilulykke og blitt alvorlig skadet, mens Solveig har annet å slite med. På pressevisninga i går, var dette en av replikkvekslingene:

Liv: – Du. Har du sett pappa'n din gråte?

Solveig: – Ikke som jeg husker.

Liv: – Min gråter hver dag. Han gråter om natta også.

Solveig: – Han er lei seg.

Liv: – Skal jeg trøste ham?

Solveig: – Jeg veit ikke helt...

Litt krim. Nandor, som på sykkel nærmer seg de to venninnene, har også opplevelser han trenger å dele med noen.

Det hele begynte den dagen mamma'n til Liv ble påkjørt.

– Det ligger en slags kringåte i stykket, forteller regissør Carl Morten Amundsen.

– Hva skjedde egentlig den dagen mamma'n ble påkjørt? Det finner de tre ungene ut av...

Venninner: Liv (Valborg Frøysnes) og Solveig «Hilde Marie Farstad Bergersen» snakker om vanskelige ting hjemme.

RB retter: Feil om vinterfest

MOLDE: Det var ikke gruppa Sie Gubba som spilte coverlåter under Vinterfest 2009 på fredag. Det var det bandet Red Label som gjorde. RB kom i skade for å sette feil navn i reportasjen som stod på trykk sist lørdag. Beklageligvis ble det opplyst om at Stage Dolls også spilte på lørdag. Dette medførte ikke riktighet.

Populære Riksteatret

Til sammen 136.500 nordmenn tok seg en tur på en av Riksteatrets forestillinger i fjor. Den Marokko-inspirerte oppsetningen av «Folk og røvere i Kardemomme by» var publikums favoritt med 45.000 besøkende. – Vi la opp til et høyt ambisjonsnivå i 2008 med mange, store produksjoner på turné og et ønske om å tilby publikum både et bredt og et smalt repertoar, sier teatersjef Ellen Horn. Forestillinger er blitt spilt på blant annet Nationaltheatret og på Rogaland Teater, som var Riksteatrets hovedsamarbeidspartnere i 2008. **NTB**

onde

smål

som prøver å være dem, sier Valborg Frøysnes (nr 2 f.h.) som spiller Solveig, og Hugo Mikal Skår, som er Nandor. **ALLE FOTO: MARIT HEIENE**

er også sinte, fulle av f., og lei sei, sier han.

– I teater med barneperspektiv er ikke barna slik de voksne helst vil

de skal være, men det handler om verden slik den ser ut gjennom barns øyne – forhåpentligvis.

Einstøing: Nandor (Hugo Mikal Skår) er en einstøing som søker kontakt med de to venninnene.

Vellyd for få: En av de svært oppstående jazzgruppene som fikk vist sine kvaliteter i Molde domkirke. **ALLE FOTO: OLE FOSS**

Tonefryd fra Toneheim

Det var nok ikke mange som hadde fått med seg at Toneheim Folkehøgskole fra Hamar med et arsenal av stemmer og instrumentalister skulle innta Molde domkirke i går kveld.

OLE FOSS
redaksjon@r-b.no

MOLDE: Synd, for det viste seg å bli en høytidsstund på en ellers så vanlig mandag. En av de virkelig betydningsfulle utklekningsanstalter for unge, musiserende mennesker her i landet fikk vist hva den hadde å by på midtvegs i et skoleår. Et fyldig storband, to jazzgrupper og et gedigent kor i real surroundmodus var det som kunne omkranset masse mennesker i går, men de som var møtt opp fikk i hvert fall et godt knippe melodier og musikalske prestasjoner av høy klasse. Noe av forklaringen på det labre oppmøtet kunne være at de skal på «heimebesøk» hos noe av hovedmålgruppa herover, Molde Videregående skole, i dag. Vertene kan glede seg!

– **Angrer ikke.** Vi traff to storfornøyde folkehøgskoleelever fra Romsdal etter konserten. Svein Oskar Smogeli fra Vikebukta, blant annet kjent for sine lette steg (og penn) og spente bue i folkemusikkretser, er storfornøyd med skoletilbudet han valgte. – Jeg spiller klassisk fiolin, og utvikler meg videre der. Philip Boyle er mest kjent som trombonist, men i går sang han bare. – En flott skole, og jeg angret overhodet ikke på mitt skolevalg. Jeger med i storbandet ellers, men har på dratt meg en senebetennelse som bremser meg litt nå. Philip ga «kirkelyden» en svært god klang sammen med det store koret, som for denne anledningen var lettere folkevisepreget. Skjønt lettere...

Romsdalstreff: Trygve Hagen (nr. 2 f.h.) mottok hyllest av storbandsjef Odd Edvard Mickelsson, mens Philip Boyle (t.h.) og Svein Oskar Smogeli (t.v.) flankerer «veteranene».

Flott korsang: Marius Grønsdal synger høgt i mer enn en forstand sammen med koret fra Toneheim.

harmoniseringene var både komplekse og iørefallende i sin sammensydde vellyd. En av de store vokalprestasjonene var fra unge Marius Grønsdal som helt akustisk og uforsterket dro en av «Disneyklassikerne» – en melodi fra filmen «Hercules» – stående på en kirkebenk og sammen med «blandakoret».

Hyllest til Moldeveteran. Odd Edvard Mickelsson, lederen av storbandet og mangeårig lærer ved Toneheim Folkehøgskole benyttet anledningen til å trekke fram moldenser og tidligere sko-

lesjef Trygve Hagens innsats, og Hagen mottok varm applaus etter Mickelssons påstand om at «uten Trygve Hagen ville ikke Toneheim ha vært det den var i dag!». Toneheimelvene er ute på en turné som også innbefatter besøk i Kristiansund og Trondheim, der ytterligere en elevflokk kommer opp for å avløse dette «skiftet» som besøkte Molde domkirke i går. En svært velspillende og –syngende elevflokk som kommer fra alle steder i landet, og som seinere i livet skal inn i funksjoner på alle plan i de musikalske lokalmiljøene.